

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204641
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123204641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát, J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: E. F. B., G.; C. H.: E., G., C. C. I. H. X, XXX XX B., J.: XX XXX XXX, zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o primerané finančné zadostučinenie a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/47/2023-109 zo dňa 18.10.2023, v pomere hlasov 2:1 takto

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom II. výroku.
- Žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou z 9.5.2023 sa domáhal primeraného finančného zadostučinenia vo výške 4.616 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Nárok odôvodnil tým, že dňa 5.2.2015 uzavrel s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou K. L. M. G. zmluvu o spotrebiteľskom úvere súvisiacu s kúpnu zmluvu ohľadom osobného motorového vozidla uzavretou so spoločnosťou G. G. G. G.. Predmetom úverovej zmluvy mal byť doplatok kúpnej ceny 5651,10 Eur. Poukázal na rozsudok tohto súdu 13Csp/18/2021, ktorým bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 5.532,97 Eur s príslušenstvom. Uviedol, že žalovaný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru hromadne porušuje zákon a preto finančné zadostučinenie nemá byť len satisfakciou pre žalobcu, ale aj sankciou pre žalovaného, aby ho odradila od nekalého konania voči spotrebiteľom. Vzhľadom na tieto skutočnosti by výška finančného zadostučinenia mala zodpovedať majetkovej ujme spôsobenej spotrebiteľovi. Žalobca tento nárok vyčíslil v rozsahu 75% zo sumy 6.154,87 Eur, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Uviedol tiež, že žalovaný v spore 13Csp/18/2021 spochybňoval dôvodnosť žaloby a tým žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 150,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a určil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovenia § 52 ods. 1, § 52 ods. 3, § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 ako aj v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 a 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z..

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca podal voči E. N. G. 3.2.2021 žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5532,97 Eur s príslušenstvom, konanie sa viedlo na tomto súde pod sp. zn. 13Csp/18/2021. K žalobe pripojil zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú uzavrel ako spotrebiteľ s veriteľom - spoločnosťou K. L. M. G.. V úvodnej časti zmluvy sú údaje o žalobcovi, z ktorých vyplýva, že pracuje ako vodič s čistým mesačným príjmom 740 Eur, príjem do domácnosti predstavuje 3.000 Eur mesačne. Zisťované boli tiež mesačné výdavky a to splátky úverov, leasingov, náklady na bývanie, telefón, pričom pri všetkých týchto položkách má uvedenú nulu. Zmluvu uzatváral za veriteľa sprostredkovateľ spoločnosť G. G. G., ktorá zároveň bola aj predávajúcim. Predložená bola tiež písomná kúpna zmluva medzi touto spoločnosťou a žalobcom ako kupujúcim, jej predmetom bola kúpa konkrétneho osobného motorového vozidla za kúpnu cenu 6.279 Eur, z ktorej časť - 627,9 eur žalobca uhradil v hotovosti a zvyšok kúpnej ceny 5651,1 Eur mal byť zaplatený z vyššie uvedenej úverovej zmluvy. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sú vyznačené časti označené ako „predmet financovania A“ - konkrétne motorové vozidlo s dohodnutou kúpnu cenou 6.279 Eur a „predmet financovania B“ ako doplnkový tovar a služby, ktorý je konkretizovaný ako balíček povinnej výbavy 48 Eur, čierne koberce do auta - 15 Eur, príprava vozidla k predaju - 271 Eur, minigap -135 Eur, Carlife Garance 520 Eur, bezdrôtová kamera s navigáciou 140 Eur a reflexná vesta 18 Eur, úhrne vo výške 1147 Eur. Ďalšia časť zmluvy je označená ako „spôsob financovania“, ktorá obsahuje konkrétne zmluvné podmienky úverovej zmluvy ako je druh úveru - viazaný spotrebiteľský úver, výška úveru 6798,10 Eur, mesačná splátka bez poistenia 174,25 Eur, počet splátok 72, ročná úroková sadzba 25,4%, v tej istej hodnote je uvedené aj RPMN. V tejto časti zmluvy je zvýrazneným písmom uvedené, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A vo výške 5651,10 Eur a kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 1147 Eur. Dohodnuté bolo aj to, že úver bude poukázaný na účet sprostredkovateľa. Žalobca v žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu, že v zmluve je uvedená nesprávna výška úveru (§ 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z.), s tým súvisí aj nesprávna výška RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona) a úroková sadzba je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi (§ 9 ods. 2 písm. i/ citovaného zákona). K výške úveru uviedol, že vychádzajúc z kúpnej zmluvy vôľou žalobcu bolo získať úver vo výške 5.651,10 Eur (ako časť kúpnej ceny motorového vozidla vrátane jeho súčastí a príslušenstva) a právny predchodca žalovaného svojvoľne v úverovej zmluve navýšil výšku úveru na 6.798,10 Eur. Kúpna zmluva aj zmluva o spotrebiteľskom úvere tvoria pritom jeden celok podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka a neexistovalo žiadne dojednanie, na podklade ktorého bolo možné v úverovej zmluve sa odchyliť od jasnej vôle žalobcu prejavenej v kúpnej zmluve ohľadom výšky úveru. Vychádzal preto z výšky dohodnutého úveru 5.651,10 Eur a pri tejto výške RPMN predstavovalo 34,77% a nie 25,40% uvedených v zmluve, čo je v neprospech spotrebiteľa. K úrokovej sadzbe poukázal na priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých rezidentom eurozóny vo výške 10,16%, úroková sadzba v zmluve 25,4% ju presiahla cca 2,5 násobne. Napokon mal za to, že veriteľ hrubo porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorú nekonkretizoval, ale uviedol, že opak by musel preukázať žalovaný. Žaloba bola doručená pôvodnému žalovanému na vyjadrenie 22.4.2021, ktorý sa však k žalobe nevyjadril. Neskôr a to ku dňu 1.1.2022 zanikol zlúčením a jeho nástupcom sa stal žalovaný - E. G.. Súd po pripustení zmeny žalovaného rozsudkom pre zmeškanie podľa § 273 CSP zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.532,97 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 29.12.2020 do zaplatenia a to rozsudkom č.k. 13Csp/18/2021-87 zo dňa 10.6.2022, ktorý sa stal právoplatným 12.7.2022. Žalobca na pojednávaní uviedol, že záujem o kúpu motorového vozidla mal jeho syn, ktorý však bol zamestnaný len krátko, preto mu úver nechceli poskytnúť. Dohodli sa na tom, že obe zmluvy kúpnu a zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorí žalobca, ale auto bude patriť synovi a on aj bude úver splácať. Syn však po čase úver prestal platiť, lebo bol nezamestnaný, v splácaní pokračoval žalobca, ktorému chodili upomienky a rodina sa takto dostala do finančných problémov. Bol preto nútený zobrať ďalšie dva úvery. V rodine v dôsledku toho dochádzalo k hádkam, žalobcovi sa zvýšil krvný tlak a mal nábeh na cukrovku. Jeho nervozita bola dôsledkom toho ako sa syn zachoval, keďže napriek dohode úver nesplácal. Potvrdil, že pred uzavretím zmluvy zisťovali jeho príjmy v rodine, on v tom čase zarábala 780 Eur a manželka mala príjem 380 Eur mesačne a pýtali sa aj na výdavky. Povedal im o jednom úvere Quatro, ktorý splácal mesačne okolo 75 Eur, nevedel však vysvetliť prečo v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že nespláca žiadny úver. Zmluvy nemal čas pred ich podpísaním prečítať, predkladali mu asi 12 listín na podpis, jednu za druhou. Prehlásil, že dohoda s právnym predchodcom žalovaného bola taká, že úver sa im poskytuje len na kúpu auta a na nič iné, nebola spomínaná nejaká výbava, poistenie alebo iné služby. Na otázku súdu aká ujma žalobcovi vznikla uzavretím predmetných zmlúv uviedol, že majetková, prišiel totiž o časť príjmu. Dodal, že žalovaný na

základe rozsudku v predchádzajúcom spore poukázal sumu 5.532,97 Eur aj s úrokmi z omeškania na synov peňažný účet a na inú ujmu si nespomína.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Napokon aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované v rozsudku, pretože nevyplýva to znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. V danom prípade bola splnená zákonná podmienka úspešného uplatnenia porušenia povinnosti právneho predchodcu žalovaného ako dodávateľa v zmysle noriem určených na ochranu práv spotrebiteľov, v tomto prípade v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.1.2015 do 31.3.2015, keďže žalobca bol úspešný v spore 13Csp/18/2021 vzhľadom na to, že súd vyhovel jeho žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci rozsudkom pre zmeškanie, v ktorom súd využívajúc skrátenú formu rozsudku nekonkretizoval porušenie povinnosti veriteľa vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi. Pokiaľ ide o zdôvodnenie žaloby vo veci 13Csp/18/2021 súd mohol vychádzať zo zákonnej fikcie o nespornosti, ale len skutkových tvrdení v žalobe s poukazom na § 151 ods. 1 CSP, teda neplatí to vo vzťahu k právnemu posúdeniu uvedenému v žalobe. Takýmto skutkovým tvrdením s fikciou o jeho nespornosti, keďže žalovaný ho nespochybnil v predchádzajúcom spore, je tvrdenie žalobcu o dohode účastníkov zmluvy týkajúcej sa výšky úveru, ktorý predstavoval sumu 5651,10 Eur. Od tejto výšky úveru bolo preto potrebné vypočítať RPMN, ktoré tak nepochybne bolo vyššie ako RPMN uvedené v zmluve v hodnote 25,4%, ktoré sa počítalo z vyššieho úveru uvedeného v zmluve, čo znamená, že RPMN v zmluve vyjadrené nižším číslom než bola jeho správna výška je v neprospech spotrebiteľa podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. Podobne aj nesprávny údaj o výške úveru je potrebné hodnotiť ako pri absencii tejto náležitosti zmluvy, čo taktiež vyvolalo zákonnú fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Posúdenie výšky úrokovej sadzby nie je skutkovou záležitosťou, ale právnou otázkou, pri zodpovedaní ktorej je potrebné vychádzať z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. Podľa § 1 ods. 1 citovaného nariadenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Najvyššia prípustná výška odplaty je stanovená v § 1a ods. 1 citovaného nariadenia a predstavuje ju dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Podľa § 1 ods. 4 na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty sa použije priemerná hodnota RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Pre účely stanovenia limitu odplaty teda nie je relevantný údaj predstavujúci priemernú hodnotu RPMN ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z., pretože s poukazom na § 21 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa pri tejto povinnej

náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere berie do úvahy RPMN poskytnuté všetkými veriteľmi. V tomto prípade teda pri stanovení zákonného limitu odplaty súd vychádzal z priemernej RPMN pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami za predchádzajúci štvrťrok, t.j. za štvrtý štvrťrok roku 2014, kde pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 5 do 10 rokov bola priemerná RPMN 11,58%, dvojnásobok je 23,16%. V danom prípade odplatu predstavoval len úrok, ktorý prekročil zákonný limit 23,16% o 2,24%. Napokon žalobca spochybnil splnenie povinnosti veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo je povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru. Potrebne je však túto okolnosť hodnotiť v súlade so znením zákona č. 129/2010 Z.z. v čase uzavretia zmluvy. Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Zákonodarcu teda kvalifikoval hrubé porušenie vyššie uvedenej povinnosti veriteľa spôsobujúce fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vtedy, ak veriteľ poskytne spotrebiteľovi úver bez údajov o jeho príjmoch a výdavkoch a rodinnom stave alebo bez ich overenia v príslušnej databáze. V čase tejto úpravy teda nebola povinnosť overovať úverovú zaťaženosť v príslušnom registri ako to bolo zavedené v neskoršej právnej úprave, ale v nadväznosti na § 7 ods. 1 mal veriteľ povinnosť príjem spotrebiteľa preveriť. V tomto prípade mal k dispozícii informácie od žalobcu ohľadom jeho príjmu, výdavkoch a rodinného stavu, čo vyplýva zo zmluvy, žalovaný však nepreukázal, že by si príjem žalobcu nejakým spôsobom preveroval. Po tomto ustálení porušenia povinností právneho predchodcu žalovaného súd pri určení výšky finančného zadostučinenia sa zaoberal hodnotením vážnosti vyššie uvedených porušení, ale v kontexte so správaním samotného žalobcu, ktorý napriek tvrdeniu o dohode o inej výške úveru podpísal úverovú zmluvu, ktorá tomu nezodpovedala a v ktorej bolo zrozumiteľne uvedené z čoho výška úveru pozostáva, že je ním aj predmet financovania B, v ktorom sú rozpísané jednotlivé hnutelné veci alebo služby, ktoré nepochybne žalobcovi boli poskytnuté zástupcom veriteľa. Nemožno tiež dospieť k záveru, že veriteľ vážne pochybil, ak poskytol žalobcovi úver, keď vychádzal z jeho informácií o mesačnom príjme 740 Eur, pričom táto výška bola potvrdená v tomto spore výplatnými páskami, ktoré predložil žalobca. Pri stanovení výšky finančného zadostučinenia zákon stanovuje jediné kritérium a tým je „primeranosť“. Potrebne je tiež brať do úvahy skutočnosť, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má spĺňať predovšetkým funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa, čo vyplýva zo samotného jeho označenia, ktorým je „zadostučinenie“. Keďže každé finančné plnenie z tohto titulu je pre žalovaného aj sankciou, nie je na mieste sankčnú funkciu daného inštitútu preceňovať. Udeľovanie sankcií totiž nespadá do právomoci súdov v rámci občianskoprávneho konania, ale sú spojené so správnym a trestnoprávnym konaním. Nie je teda opodstatnené favorizovanie sankčnej funkcie spojenej s argumentáciou o výške zisku žalovaného. Udeľovanie sankcií dodávateľom za porušovanie zákona vrátane noriem na ochranu spotrebiteľov prináleží správny orgánom, v prípade spotrebiteľských zmlúv uzavretých s nebankovými subjektmi SOI a v prípade bánk NBS. Takýto postup napokon bol realizovaný voči pôvodnému právnenému predchodcovi žalovaného, teda dodávateľovi spoločnosti K. L. M. G., ktorej SOI uložila sankciu 33.000 Eur v súvislosti s uzatváraním zmlúv o spotrebiteľskom viazanom úvere na kúpu motorového vozidla, ktoré však neboli totožné so zmluvami v tomto spore, pretože v nich nebolo jasne uvedené z čoho úver pozostáva, nebol totiž konkretizovaný v zmluve predmet financovania B, čo v prípade zmluvy uzavretej so žalobcom uvedené je. Uvedené závery vyplývajú z rozsudku Najvyššieho súdu SR 6Sžo 61/2014 zo dňa 26.8.2015. Primárnou funkciou finančného zadostučinenia je teda už spomínaná satisfakcia žalobcu. Tá však do veľkej miery bola naplnená výsledkom predchádzajúceho sporu, na základe ktorého žalovaný zaplatil žalobcovi nie malú sumu 5.532,97 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% počítanými od 29.12.2020, je irelevantné, že suma bola poukázaná na účet syna žalobcu. Súd zobral v tomto prípade do úvahy aj to, že samotný žalovaný sa nedopustil porušenia právnych noriem v neprospech spotrebiteľa, keďže je len právnym nástupcom pôvodného dodávateľa, čo síce ho

nezbavuje zodpovednosti vyplývajúcej z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ale má význam pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia, aby súdne rozhodnutie napĺňalo atribút spravodlivosti. Po uplatnení nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom spore bol žalovaný pasívny, k žalobe sa ani nevyjadril, takže súd vo veci rozhodol bez pojednávania rozsudkom pre zmeškanie. Súd preto tvrdenie žalobcu o strese, ktorý mu mal byť spôsobený podaním danej žaloby považuje za neadekvátne a dokonca nepravdivé, pokiaľ v žalobe tvrdil, že žalovaný sponchyboval dôvodnosť žaloby. Pokiaľ žalobca hovoril o zhoršení svojho zdravotného stavu, sám to dal do príčinnej súvislosti s tým, že napriek dohode syn prestal úver splácať a preto bol nútený povinnosť splácať úver prevziať na seba, čo však bolo jeho zmluvnou povinnosťou a teda uvedená skutočnosť vôbec nesúvisí so žalovaným ani jeho právnym predchodcom. Súd rozhodne nesúhlasí s názorom žalobcu, aby výška finančného zadosťučinenia sa odvíjala od výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo alebo reálne hrozilo na úkor žalobcu v dôsledku fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Výška bezdôvodného obohatenia je v takom prípade ovplyvnená predovšetkým výškou úveru, čo pri argumentácii žalobcu by znamenalo, že čím vyšší úver spotrebiteľovi sa poskytne „zadarmo“ teda bez úrokov a poplatkov pri spomínanej fikcii, tým vyššie finančné zadosťučinenie by sa mu malo priznať, čo súd považuje za nespravodlivé. Rozhodujúce by malo byť posúdenie závažnosti porušenia práva spotrebiteľa (alebo povinnosti dodávateľa), pretože pri výklade žalobcu za to isté porušenie a za totožnej situácie by spotrebiteľ s poskytnutým nižším úverom mal dostať nižšie finančné zadosťučinenie ako spotrebiteľ s vyšším úverom, čo súd nepovažuje za správne. Po zohľadnení všetkých týchto okolností súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 150 Eur za spĺňajúce požiadavku primeranosti a preto žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy, a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný a z tohto dôvodu mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Zároveň nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

7. Proti rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, teda proti výroku II. podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodov normovaných ustanovením § 365 písm. f/ a h/ CSP teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľa prvostupňový súd súčasne nechal absolútne bez povšimnutia argumenty žalobcu, ktoré špecifikovali individuálne okolnosti veci a objektivizovali kritéria spôsobenej ujmy žalobcu. Názor prvostupňového súdu na okolnosť, že žalovaným ako právny nástupca svojej pôvodnej dcérskej spoločnosti, ktorej bol mimochodom predtým jediným akcionárom, má význam pri stanovení, a to znižovaní výšky finančného zadosťučinenia, považuje odvolateľ za ojedinelý až extravagantný názor. Otázky súdu prvej inštancie smerujúce k zisťovaniu príjmu žalobcu považuje odvolateľ za nesúvisiace s predmetnou vecou. Porušovanie práv žalobcu bolo v prvom rade konštatované právoplatne v predchádzajúcom konaní na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 13Csp/18/2021. Otázky súd prvej inštancie k výške príjmu žalobcu s odstupom 8 rokov bez overovania príjmu listinami a aj bez súčasných otázok na vtedajšiu výšku výdavkov žalobcu sú bez akejkoľvek vecnej spojitosti s predmetom konania a zároveň zrejme ani nemali snahu zisťovať skutočné majetkové pomery žalobcu porovnaním príjmov a výdavkov, skôr mali potenciál vyvolať u žalobcu dojem zneistenia z niečoho, čo si po 8 rokoch nemohol presne ani pamätať. Pointa bola práve v tom, že žalobca v skutočnosti žiadnu právnu povinnosť plniť nemal, ale úverový veriteľ od neho dlhé obdobie približne 21 mesiacov žiadal plnenia bez právneho dôvodu, čo malo na žalobcu objektívny dopad z reťazov nepriaznivých dôsledkov na sociálne, zdravotné a vzťahové pomery v jeho rodine. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa názoru odvolateľa absolútne odtrhnuté od podstaty prejednávanej veci. Základ odôvodnenia nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie možno zhrnúť do nasledovných bodov: 1. nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je podmienený iba úspešným uplatňovaním nároku spotrebiteľa z porušenia práv alebo povinností, čo bolo naplnené právoplatným rozhodnutím v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 13Csp/18/2021, 2. od augusta 2017 do marca 2019 boli už bez tak nízke príjmy žalobcu a jeho rodiny znižované každý mesiac o sumu 174,25 Eura, ktorú nedôvodne musel uhrádzať právnemu predchodcovi žalovaného, čo výrazne a dlhodobo vplývalo na kvalitu života žalobcu a jeho rodiny. V danom období kvôli nedostatku peňazí dochádzalo v rodine žalobcu často k hádkam, žalobca a jeho rodina žili počas tohto obdobia

v neistote, či ich príjmy po úhrade fiktívnych dlhov právnenému predchodcovi žalovaného vystačia na živobytie do konca mesiaca. U žalobcu v danom období sa prejavili zdravotné problémy, a to zvýšený krvný tlak spôsobený stresom z materiálnej núdze a z napätia v rodine. Suma 174,25 Eura, ktorú žalobca nedôvodne platil počas 18 mesiacov významne chýbala v jeho rodinnom rozpočte, 3. spôsobená materiálna ujma, ktorá vznikla dlhodobo sa premietala do zníženia rodinného rozpočtu žalobcu ako spotrebiteľa a tým aj do výrazného zníženia životnej úrovne jeho rodiny. Nárok na vydania bezdôvodného obohatenia je samostatným právnym nárokom odlišným od finančného zadosťučinenia. Preto čiastočné alebo úplné vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno považovať súčasne za splnenie nároku na finančné zadosťučinenie. Odvolateľ plne rešpektuje kompetenciu súdu posúdiť primeranosť výšky finančného zadosťučinenia avšak v danom prípade hodnotia odôvodnenie rozsudku ako chybné, nedostatočné a vo väzbe na to považujú priznanú sumu zadosťučinenia za neprimerane nízku, nakoľko vôbec nezodpovedá špecifickým a preukázaným okolnostiam predmetnej veci. Preto odvolaciemu súdu odvolateľ navrhol, aby v súlade s § 388 CSP v napadnutom rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške akú bude odvolací súd považovať za primeranú v rámci peňažného stropu uplatneného žalobným petitom. K žalobcom podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a tento považuje za vecne správny. Z vykonaného dokazovania, a to predovšetkým z výsluchu samotného žalobcu vyplynuli skutočnosti, že s výnimkou zníženia jeho príjmu v čase splácania poskytnutého úveru mu nebola spôsobená zo strany žalovaného respektíve jeho právneho predchodcu žiadna ujma. Naproti tomu však sám žalobca uviedol, že jediná závažná ujma, ktorá mu bola spôsobená a ktorá v zásade súvisí aj so znížením jeho príjmu mu bola spôsobená zo strany člena jeho rodiny, a to zo strany syna. Táto skutočnosť však v žiadnom prípade nemôže byť na ťarchu žalovaného respektíve jeho právneho predchodcu, ktorý sa vo vzťahu k žalobcovi žiadneho porušenia práv žalobcu nedopustil. V tomto smere žalovaný poukázal aj na odpoveď žalobcu na otázku súdu, či mu bola zo strany žalovaného spôsobená nejaká ujma v súvislosti s uzatvorenými zmluvami, na ktorú žalobca následne uviedol, že si nespomína, že by mu E. nejakú takú ujmu spôsobila pokiaľ hovoril o tom, že bol nervózny, mal na mysli skôr to, ako sa syn zachoval, že úver nesplácal on, hoci taká bola medzi nimi dohoda. Hoci sa žalobca v podanom odvolaní snaží konajúci súd presvedčiť o ujme spôsobenej žalobcovi zo strany žalovaného, z vykonaného dokazovania vyplýva presný opak. Akákoľvek ujma, ktorá mohla žalovanému vzniknúť vyplýva čisto z jeho osobných či rodinných pomerov. Počas konania nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opak a ktorý by zároveň odôvodňoval žalobcom uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia. Dostatočnou sankciou pre žalobcu je preto už len to, že mu žalovaný vrátil sumu uhradenú nad rámec istiny úveru. Poukázal zároveň na najnovšiu judikatúru Okresného ako aj Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia prípadne vyhlásením úveru za bezúčinný a bez poplatkov a rozsah primeraného finančného zadosťučinenia považuje odvolací súd za dostačujúci v rozmedzí 50,- až 100,- Eur. V rozsudku vydanom v predchádzajúcom konaní, o ktorý žalobca opiera svoj nárok nebolo konštatované žiadne porušenie práv či povinností žalovaným.

8. Následne žalobca podal odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že úbytok peňažných prostriedkov v rodinnom rozpočte žalobcu v období od augusta 2017 do marca 2019, ktorý zinkasoval žalovaný bez právneho dôvodu má pôvod výlučne v protiprávnom konaní žalovaného. Vydaním bezdôvodného obohatenia tak podľa názoru odvolateľa nedošlo k naplneniu účelu finančného zadosťučinenia, ktoré je samostatným právnym nárokom ako sa to žalovaný snaží sústavne podsúvať.

9. Následne žalovaný využil podanie odvolacej dupliky, v ktorej uviedol, že z celkového vyjadrenia a konania žalobcu je zrejмый jeho úmysel sa na úkor žalovaného bezdôvodne obohatiť, a to zneužitím predmetného ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré by však v žiadnom prípade nemalo slúžiť k získaniu ľahkého a ničím neodôvodneného prospechu na úkor iného. Z konania na súde prvej inštancie je celkom zjavné, že žalobcovi nebola zo strany žalovaného spôsobená žiadna ujma. Z jeho strany zároveň nedošlo k porušeniu žiadnych práv či povinností vyplývajúcich zo Zákona č. 250/2007 Z.z. či osobitných predpisov čo žalobca úmyselne opomína. Žalovaný má za to, že v konaní na súde prvej inštancie nebol zo strany žalobcu produkovaný jediný dôkaz, ktorý by odôvodňoval priznanie uplatňovaného nároku. Práve naopak z vykonaného dokazovania je zrejмый, že uvedený nárok žalobcovi nevznikol a už vôbec nie v ním požadovanej výške.

10. Následne žalobca využil aj podanie ďalšieho vyjadrenia nad rámec odvolacej repliky a dupliky, v ktorom zopakoval svoju argumentáciu a poukázal najmä na skutočnosť, že je potrebné si uvedomiť, že uplatnený nárok v tomto konaní má svoj základ v právoplatnom rozhodnutí Okresného súdu Prešov sp.zn. 13Csp/18/2021, ktorým bolo ustálené porušenie právnej povinnosti žalovaného v základnom vzťahu založenom na zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalobca na dôvažok existenciu a dôvodnosť spôsobenej ujmy objektivizoval aj v rámci argumentácie a dôkazov obsiahnutých vo vyjadrení zo dňa 22.06.2023, na ktoré v rámci hospodárnosti konania poukázal.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie dôvodné nie je .

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu

uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

16. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05). Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky respektíve spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovení kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných majetkových ujmov v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov nevyklúčujú predpisy európske, pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osobe ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

19. V danej veci považuje odvolací súd sumu priznanú súdom prvej inštancie vo výške 150,- Eur za primeranú v rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu, keďže porušenie práv spotrebiteľa spočívalo iba v nesprávnom výpočte RPNM, ktorý priamo súvisel s neprímeranou výškou úroku, pričom v posudzovanom konaní pod sp.zn. 13Csp/18/2021 súd prvej inštancie nezhliadol žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Je tak možné konštatovať, že pri zmluvnej voľnosti sporových strán došlo k menej závažnému porušeniu zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v zmysle posúdenia zmluvy súd prvej inštancie dospel k záveru, že ním posudzované skutočnosti mali vplyv na nesprávny výpočet RPNM pri poskytnutom úvere. Nebolo tak v konaní pred súdom prvej inštancie vedenom pod sp.zn. 13Csp/18/2021 preukázané úmyselné konanie právneho predchodcu žalovaného, ktoré by sa premietalo do explicitne vyjadrených neprijateľných zmluvných podmienok.

20. Zároveň je predovšetkým potrebné poukázať na skutočnosť, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo žalobcom preukázané ním skutkovo tvrdené reťazovanie nepriaznivých dôsledkov na sociálne, zdravotné a vzťahové pomery v jeho rodine. Aj z výsluchu samotného žalobcu pred súdom prvej inštancie vyplýva, že reťazenie ním opísaných vzťahových pomerov v rodine bolo prioritne spôsobené

nedodržaním vzájomnej ústnej dohody medzi členmi rodiny, že predmetný úver bude po jeho schválení splácať jeho syn, ktorý tak neučinil a následne predmetná povinnosť zostala „na pleciach“ žalobcu.

21. V tomto prípade podľa názoru odvolacieho súdu priznanie finančného zadosťučinenia je plne dôvodné a jeho priznanie považuje za primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu tak ako ho určil súd prvej inštancie vo výške 150,- Eur. Žalobca síce bol nútený v dôsledku konania právneho predchodcu žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a jemu spôsobilé privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme či už strachu alebo neprijemných pocitov, avšak tieto zodpovedajú výške súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia čo do výšky 150,- Eur. Súdom prvej inštancie priznané primerané finančné zadosťučinenie je adekvátne skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi ako spotrebiteľovi a odradenie právneho predchodcu žalovaného respektíve žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

22. Obiter dictum odvolací súd k ohradeniu sa žalobcu (v odvolaní koncipovanému) voči otázkam súdu, ktoré mu boli kladené na pojednávaní konanom dňa 27.09.2023 uvádza, že sa jednalo o správny a adekvátny prístup súdu prvej inštancie s ohľadom na to, aký nárok žalobcu bol predmetom konania. Účelom tohto konania súdu prvej inštancie bezpochyby bolo legitímne zohľadňovanie závažnosti porušenia povinností práv spotrebiteľa, jeho dôsledky a intenzitu, či vyhodnotenie tohto, aké bolo správanie oboch účastníkov predmetnej zmluvy.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).